

Djævelens snavsede bror

Der var engang en soldat, som havde fået sin afsked, og ikke vidste, hvordan han skulle slå sig igennem, for han havde ikke noget at leve af. Han gik så ud i skoven, og da han havde gået lidt, mødte han en lille mand, og det var djævelen. "Hvad er der i vejen med dig, du ser så bedrøvet ud?" spurgte manden. "Jeg er sulten og har ingen penge," svarede soldaten. "Hvis du vil tage tjeneste hos mig, skal du få så meget, at du har nok for hele din levetid," sagde djævelen, "du skal tjene mig i syv år, så er du fri igen. Men en ting siger jeg dig: du må ikke vaske eller rede dig, ikke barbere dig eller klippe dit hår og dine negle og ikke tørre vandet bort af øjnene." - "Ja, ja, når det ikke kan være anderledes," sagde soldaten, og gik med manden lige lukket ind i helvede. Han fik så at vide, hvad han skulle bestille. Han skulle gøre ild på under panderne med helvedesstegene, holde huset i orden, bære fejeskarnet ud på møddingen og sørge for, at der var rent og pænt overalt, men hvis han en eneste gang kiggede ned i kedlen, ville det komme ham dyrt til at stå. "Det skal jeg nok klare," sagde soldaten.

Den gamle djævel gik så igen på vandring, og soldaten begyndte sit arbejde, gjorde ild på, fejede og bar fejeskarnet ud, som han havde fået befaling til. Da den gamle djævel kom hjem, så han efter, om alt var i orden, var meget velfornøjet med det, og gik sin vej igen. Soldaten så sig nu rigtig om. Der stod en mængde kedler. Ilden flammede højt op, og det sydede og kogte. Han ville forfærdelig gerne have set derned, hvis djævelen ikke så strengt havde forbudt ham det, men til sidst kunne han ikke holde det ud længere, lettede lidt på låget og kiggede ned. Der sad hans forrige underofficer. "Skal jeg træffe dig her," sagde han, "du har rådet over mig før, nu råder jeg over dig." Hurtigt lod han låget falde, fyrede på ilden og gik hen og kiggede ned i den næste kedel, der sad hans officer. "Skal jeg træffe dig her," sagde han, "du har rådet over mig, nu råder jeg over dig." Han satte låget på igen og smed et vældigt stykke brænde på for at gøre det rigtig hedt for ham. Han ville også se, hvem der var i den tredje kedel, og der sad selve generalen. "Skal jeg træffe dig her," sagde han, "du har rådet over mig, nu råder jeg over dig." Derpå tog han en blæsebælg og fik ilden til at blusse rigtigt op.

I syv år tjente han nu i helvede, vaskede sig ikke, redte

sig ikke, barberede sig ikke, klippede hverken sit hår eller sine negle og tørrede aldrig vandet bort af øjnene, og de syv år fløj, som havde det kun været et halvt år. Da tiden var omme, kom djævelen og sagde: "Nå, hvad har du så bestilt, Hans." - "Jeg har fyret under kedlerne, fejdet og båret fejeskarnet ud." - "Jamen du har også kigget i kedlerne. Det er en lykke for dig, at du så lagde endnu mere brænde på, ellers havde det været ude med dig. Men nu er årene gået. Vil du hjem igen?" - "Ja," svarede soldaten, "jeg vil gerne se til min far." - "Så skal du jo have din løn," sagde djævelen, "gå hen og fyld din ransel med fejeskarn og tag det med hjem. Du må heller ikke vaske eller rede dig, du skal beholde dit lange hår og skæg og ikke klippe dine negle eller tørre dine øjne, og når nogen spørger, hvor du kommer fra, skal du svare: "Fra helvede," og når de så spørger, hvem du er, skal du sige: "Djævelens snavsede bror og min egen herre." Soldaten sagde ikke noget og gjorde, hvad djævelen befalede, men han var slet ikke fornøjet med sin løn.

Da han kom op i skoven tog han sin ransel af og ville ryste fejeskarnet ud, men da han lukkede den op, så han, at det var forvandlet til det pure guld." Det havde jeg ikke tænkt mig," sagde han fornøjet og gik ind i byen. Værten stod udenfor kroen, og da han så soldaten komme, blev han forfærdet, for han så værre ud end det værste fugleskræmsel. "Hvor kommer du fra?" spurgte han. "Fra helvede." - "Hvem er du?" - "Djævelens snavsede bror og min egen herre." Værten ville først ikke lade ham komme ind, men da han så gullet, gik han selv hen og lukkede op. Hans forlangte den bedste stue og lod sig rigtig opvarte, spiste og drak, men hverken vaskede eller redte sig, som djævelen havde befalet, og lagde sig til sidst til at sove. Men værten så hele tiden ranslen med gullet for sig, og han fik ikke ro, før han om natten listede sig ind og stjal det.

Da Hans næste morgen stod op og ville betale værten og gå videre, var hans ransel borte. Han betænkte sig ikke længe. "Det er ikke min skyld, at jeg har været så uheldig," tænkte han, og gik lige ned i helvede igen, klagede sin nød for djævelen og bad om hans hjælp. "Sæt dig ned," sagde djævelen, "så skal jeg vaske, rede og barbere dig, klippe dit hår og dine negle og tørre dine øjne." Da han var færdig med det, fyldte han igen

hans ransel med fejeskarn og sagde: "Gå hen og sig til værten, at han skal give dig dit guld igen, ellers kommer jeg og henter ham, og så må han lægge på ilden i dit sted." Han gik så tilbage til værten og sagde: "Du har stjålet mit guld. Hvis du ikke giver mig det igen, kommer du i helvede i mit sted, og kommer til at se lige så skrækkelig ud som jeg." Værten gav ham så hans eget guld og mere endnu, og bad ham endelig ikke fortælle det til nogen, og nu var Hans en rig mand.

Han begav sig så på vej hjem til sin far, købte sig en tarvelig lærredsfrakke og gik rundt og spillede på lirekasse, for det havde han lært nede i helvede. Han måtte også op på slottet og spille, og den gamle konge blev så henrykt, at han lovede ham sin ældste datter. Men da hun fik at vide, at hun skulle giftes med sådan en simpel fyr i en lærredsfrakke, sagde hun: "Så ville jeg da hellere springe ud i det dybeste vand." Kongen gav så Hans sin yngste datter, og hun ville gerne føje sin far. Således fik djævelens snavsede bror prinsessen, og da kongen var død, arvede han hele riget.

* * *